

Svar til Erling Tiedemann – endnu engang.

Erling Tiedemanns rolle:

Heller ikke E.T.'s nye indlæg indeholder noget nyt til belysning af hans rolle i fyringen af pastor Wuyts. Men siden han fortsætter diskussionen, er der åbenbart nogle punkter, der trænger til en uddybning, hvis E.T. skal bringes til at forstå, hvad sagen drejer sig om. De følger her:

E.T. hævder, at jeg har misforstået den ene af de tre betingelser, han stillede for at lave sin ”redegørelse” om Wuyts krænkelser af de redaktionelle retningslinjer. Men hvad fortalte **han selv** herom ifølge Katolsk Orienterings referat? Citat: ”*Det tredje (princip) var, at redegørelsen kun kunne komme til eksistens, hvis den var dækkende for biskoppens mening*”. (Bilag B i min historie).

Og hvad sagde formanden for Pastoralrådet, Jan Lange, om samme redegørelse på samme møde? Citat: ”*Men man kunne også lave en rapport over alle de gode ting, alle de igangsættende ting, alt det, der har fået folk til at tænke positivt og kreativt. Så havde det været interessant at holde rapporterne op mod hinanden*”. (Bilag B i min historie).

Og hvorledes forsvarede biskoppen sig i Katolsk Orientering den 10.12.97 overfor den storm af forargelse, som fyringen og især den måde, hvorpå den var blevet eksekveret, havde fremkaldt? Citat: ”*Jeg er ked af, pastor Wuyts og andre har følt sig stødt over at jeg har bedt Erling Tiedemann om at foretage en gennemlæsning af de sidste årgange af bladet; men da den er udført på mine vegne, er det vel naturligt, at det er sket ved en person, der deler mit syn på Katolsk Orientering*”. (Bilag E i min historie).

Dette må vist være tilstrækkelig dokumentation for, at E.T. havde påtaget sig at udarbejde en ”redegørelse”, der kun skulle ”komme til eksistens”, altså bruges, hvis den dækkede biskoppens opfattelse, og at denne ”redegørelse” også af andre end Wuyts blev opfattet som et anklageskrift. E.T. har bragt sig selv i en situation, hvor han ikke kan benægte præmisserne. Derfor står historien uanfægtet, selv om E.T. ikke vil anerkende konklusionerne.

Jamen, Wuyts havde jo selv bedt om en konkretisering, og da han fik den overrakt af Tiedemann reagerede han ved at nægte at deltage i flere møder med biskoppen, skriver E.T. Men her overser E.T. Wuyts udtrykkelige begrundelse for at nægte at videreføre samtalerne med biskoppen. Herom skriver Wuyts i Katolsk Orientering den 10.12.97:

Citat: ”*Tilmed skal man huske, at det for 10 år siden var samme Tiedemann, der som Torben Riis' uheldige forløber forsøgte at køre det daværende pastoralråd i stilling mod bladet. Det faktum, at biskop Kozon havde udpeget netop Tiedemann til opgaven, fik mig til at vrage hans indblanding i sagen som tendentiøs, idet han på forhånd var på biskoppens fløj mod bladet. Men min vigtigste grund til at afvise hans indblanding er det faktum, at han de sidste to år gentagne gange er blevet nævnt som min efterfølger. Det gør ham til interessepart i sagen og selvfølgelig indlysende inhabil.*

Alt dette, og at det var derfor, og kun derfor, jeg har nægtet al videre debat på disse præmisser, forties i biskoppens redegørelse. Sandheden er, at biskop Kozon har tvunget mig til at afgive det mandat, biskop Martensen betroede mig i 1974”. (Bilag D i min historie).

E.T. gentager beskyldningen om, at jeg har begået citatfusk. Jeg ignorerede beskyldningen, fordi det er det rene nonsens. Men da den nu gentages, skal jeg for en ordens skyld fastslå følgende:

For det første citerer jeg ikke, jeg refererer indholdet af et brev. En gammel skolelærer burde kunne sondre.

For det andet er der ingen andre i bispedømmet end E.T., der vil bestride, at der var tale om en regulær fyring. Selv biskoppen måtte i sin ”uddybende redegørelse” i Katolsk Orientering den 10.12.97 (Bilag E i min historie) erkende, at hans første meddelelse, der gav udtryk for, at Wuyts selv havde sagt op, ikke var helt rigtig. Biskoppen skriver: ”*Da pastor Wuyts meddelelse om at gå forelå, tog jeg den til efterretning. Heri ligger ikke, at jeg betragtede hans afgang som frivillig.* (Min understregning) *Også dette skulle have været præciseret i min redegørelse af 26. november*”.

E.T. bryder sig mærkværdigvis ikke om at blive tillagt en afgørende rolle i fyringen af pastor Wuyts. For den omstændighed, at han i dag sidder i den redaktørstol, som Wuyts blev tvunget til at forlade kun få måneder før han kunne have trukket sig tilbage som pensionist, er jo et vidnesbyrd om, at det kirke- og samfundssyn, som han og biskoppen står for, har sejret, i hvert fald i denne omgang. Det må da være en stor tilfredsstillelse. Hvorfor så disse forgæves forsøg på at fralægge sig æren og ansvaret? Hvorfor blive ved med at skrubbe hænderne, hvis de i forvejen er rene?

Børge Mannov
2003-08-14